

PROCHO vydává prochor

píše bohumír procházka **ROVINY**

zvěsti z Jičína a okolí ● <http://start.jicin.cz/prochoroviny/index.php> ● 1. leden 2005 č. 1/ 05

Lodžie 22. prosinec 2004

Renata přijela zeleným autem z Prahy jen s pětminutovým zpožděním. Na ženskou je to docela výkon. Dali jsme si pusu a začali vynášet z auta krabice, Míša už měla všechny dveře odemknuté. Stromek v rohu salla tereny byl čtyřmetrový, museli jsme ho položit. Ještě dobře, že Míša udělala hvězdičky náležitě velké. Lucerničky byly další Renatin vynález: drátěná konstrukce, papír po obvodu přichycený kancelářskou svorkou, dole malý kahanek. Pověsit na stromeček, dát do každého oblouku v zábradlí. Svátý Josef v betlémě se podobá svému tvůrci – Martinovi. Paní Uličná točí čaj, má úspěch, je pět pod nulou. Ve dvoře hoří oheň. Ohřívání je vnitřní i vnější. Vše zadara, včetně zpěvníčku. Některé komerčně vedené děti to nechápou.

Kytarista Jaromír se raduje, jak děti dobře zpívají, Adam hraje basu, jak táta radí. Marek nasazuje. Koled bylo 15. Nic jsme nevynechali. Na závěr Narodil se Podáváme si ruce, dáváme si pusu na to, abychom se za rok ve zdraví sešli.

Lidi pomalu odcházejí. Některým se nechce. Ani nám. Teprve když je tma tmoucí, osvětlení vynikne. Je škoda krásný strom zhasnout. Jaromír mne volá k zábradlí: „Podívej.“ Tmavé postavy jdou podél světelné cestičky od lodžie k silnici. Děti kličkují mezi lucerničkami. Vzácný okamžik. Kdyby někdo hledal smysl života, tak on byl právě v té chvíli u lodžie.

Pohádky jinak

Dva Novopačáci, Pařízek a Kracík, přivezli do jičínského K- klubu indiánské pohádky. Zajisté nejednalo se o představení, kde na vstupenky stojí se fronty. Poněkud překvapující je to, že z nemnoha posluchačů ještě o přestávce polovina odešlo. Proč?

Připomeňme ještě, že se jednalo o asi osm pohádek čtených, že rekvizit bylo minimálně. Hlavně ale, že indiánské pohádky jsou jiné. Pravda, též poetické, plné metafor, někdy náročněji dešifrovaných, drsné, některé i s výrazy, které staromilci mnozí označují za vulgární, či sprosté. Prostě takové jsou, tak jsou odlišné.

Vysvětlení úniku vidím v tom, že náš člověk má své zvyklosti, svůj obzor vnímání, často klipový a ten si nemíní nechat měnit, rozšiřovat. Chce pestrost, obraz, dění rozmanité. A taky by mohlo dobro zvítězit, že? Touha po poznání jiného mnohdy se nedostává. Ještě by se dalo mluvit i o slušnosti vůči autorům.

Možno pravit ale i jinak: Dík, Vladislave a Martine za to, že i když máte své zkušenosti, stále alternativu k nováckému dědictví pana doktora Železného přinášíte.

Biblická dílna

vznikla prý vlastně překlesem, původní označení bylo biblická hodina. Péčí občanského sdružení Zebín koná se jednou měsíčně, neutrální prostor poskytuje radnice. V pátek 18. prosince večer sešlo se 11 lidí. Pozoruhodné je, že zastoupena byla církev katolická, československá husitská, adventisti 7. dne, byli tu ti, kteří mají vztah k židovstvu i lidé, kteří nepatří nikam. Možná i další. Tereza Dubinová, která jest hebraistka, mluvila na téma Kain a Ábel. Každý dostal židovský text a vedle český překlad. Tím stal se účastníkem bádání, neboť, jak ukázala Tereza, smysl, který písmo má, je dán nejen původním zněním, ale někdy zejména způsobem výkladu. Velmi podstatný je i překlad. Neboť každé slovo v každém jazyce má hned několik významů. A tak, jako je ostatně v životě obvyklé, příběh, událost, může se i různě vykládat. Někdy nejen v detailech.

V závěru přišel dotaz o smrti jako trestu daném zákonem. I tady je otázka výkladu, čehož důkazem je přístup různých států. V zákonných pasážích Bible je přímo dáno, za co trest smrti přísluší. K doložení zločinu museli být dva svědci a je tu mnoho dalších omezení. Tehdy jednalo se o krutý způsob exekuce – ukamenováním.

Zlatá neděle v Nepřívěci

Ivan Dědek Šmíd nějak to má zařízeno se svatým Petrem. Loni, když pozval lidi do Nepřívěci k svému Betlému, náležitě foukalo. Letos zajistil poprašek a v závěru chumelenici. To aby čaj chutnal ještě víc. Bylo milé, že bousovské zpívající děti nedržely se jen klasických koled a udělaly průřez tím novým, co v muzice vánoce přinášejí. Bylo sympatické, že Závěsné divadlo jičínské přivezlo svou vánoční hru, která je ukázkou poctivého českého komediantství...

Náves v Nepřívěci stoupající vzhůru ke kostelu byla na Zlatou neděli adventní tak, jak má být.

O Jičíně virtuálně, ale prakticky

Gottlieb, ředitel jičínského muzea, má dar filozofujícího nadhledu a věci praktické zasazuje do širšího rámce. To nám často chybí, a proto občas děláme chyby, za které nás nebudou potomci chválit.

Tahle myšlenka zůstala v posluchači, který navštívil Gottliebovu čtvrtěční přednášku Neznámé hodnoty Jičína. Ta začala nad náčrtem města, ve které dokázal, jak blízko je v Jičíně z centra do krajiny. Ani ne dvě minuty trvá cesta ke hrázi rybníka Kníže, odkud vede údolí, jež otvírá přístup do údolí Cidliny, a pokud odbočíme, tak na Brada a k mnoha dalším skalním oblastem. Zatímco tříminutová cesta na začátek lip umožní přístup ke krajinně valdštenské a prodloužením pak ke kopcům nižším –

Kumburk a vzdálenějším – Krkonoše. Takhle otvírají se další přístupy k rozličným typům krajiny: směrŠibeňák, cesta na jih k lužní krajině od autobusového nádraží, a cesta do Mariánské zahrady ve směru na Vokšice, Březina...

Zdalipak se nad tímhle bohatstvím Jičína máme čas zamyslet? Zdalipak umíme z tohoto úžasného poznání vyvodit závěry pro své konání, kupříkladu rozmýšlet stavby bytové i jiné? Most, podjezd, či jiné přerušování údolí je rušivým elementem, který by měl být i z tohoto hlediska posuzován.

Mariánská zahrada, to je už pojem známý, představuje území se šlikovskými stavbami, většinou drobnými (Svatá Anna, Loreta ..., mnoho soch, křížků božích muk), které jsou další vysokou hodnotou, dosti ohroženou. Stejně označení nese svazek obcí, který představuje naději na jejich opatrování a větší začlenění do dnešního bytí. Mariánská zahrada už má svou strukturu, organizaci a stará se. Na druhé straně Jičína ležící Valdštejnská zahrada se zatím jen ustavila a o její existenci mnoho slyšet není. Pravda, v obou případech je svazek záležitostí účelovou. Ale proč ne, když se pro určité sdružení snadněji seženou peníze na opravu a využívání zmíněných hodnot.

Je dobře, že přednáška v muzeu tyhle věci připomněla.

Ze zápisníku:

- Literární kavárna, která má být po uvolněných prostorách po Komerční bance na rohu zámku, má zpoždění. I když nový nájemce (agentura Divoká Bára) byl znám už koncem září, jsou prý problémy s odstraněním bankomatu. Hygiena trvá na drahých a komplikovaných úpravách (vzduchotechnika apod.). Škoda. Divoká Bára má už nasmlouvány čtyři programové akce. V lednu se prý začne na prostoru pracovat. Smlouva o pronájmu zatím podepsána nebyla. O kolik se přišlo na nájemném lze pouze odhadnout. Ale částka 9907 korun asi vešla by se tam několikrát. Přesně tolik požadoval od radnice festival JMP, protože vyúčtování Technických služeb bylo vyšší, než se předpokládalo. Město ty peníze radnici nedalo s odůvodněním, že si je vejboři můžou vydělat třeba na pořádání vánočních trhů. Trhy před radnicí byly, několik vejborů tři dny mrzlo, leč výdělek za pronájem stánků, odečte-li se muzika, byl zanedbatelný.

- Podobně je zatím nevyužitý prostor zamýšleného klubu v kasárnách v lipách. Peníze dosud tam investované (stovky tisíc) budou se muset patrně zdvojnásobit, aby byl klub provozuschopný. Určitá naděje jeví se v jednání radnice se dvěma zájemci, kteří by chtěli klub provozovat.

- Kulturní komise ani na podruhé ne zvolila za odstoupivšího Pavla Nožičku svého předsedu. Ani jeden ze dvou kandidátů nedostal nadpoloviční většinu hlasů, počítáno z počtu členů komise. Další pokus bude nejspíš na schůzi komise 10. ledna. Problémy s předsedou jsou důkazem skutečnosti, že členové komise neberou její práci na lehkou váhu a chtějí, aby měla v kulturním dění města své místo. V podstatě jde o střet dvou tendencí. Komise jako prodloužená ruka rady, tedy orgán který plní hlavně zadání od rady města, nebo komise jako samostatný iniciativní orgán, který v širších souvislostech sleduje kulturu ve městě a chce ji tvůrčím způsobem ovlivnit. Kandidáty jsou Milan Koláčný – člen rady a B. Procházka – nekomunikativní člověk.

- Diskusi ve městě vyvolává ustavení konzervátora ochrany přírody. Ze strany radnice byl navržen výtvarník Petr Heber. Tu práci dosud vykonával Hynek Zlatník. Člověk, který má dlouholeté zkušenosti a patřičné vzdělání. Na dotaz, proč nebyl navržen HZ, odpověděl pan starosta krásným českým souslovím: BEZ KOMENTÁŘE. Pan Zlatník patří k těm, komu není lhostejné dění ve městě a svými názory se netají. Příkladem budiž úsilí OS Volše za zachování javoru ve Fügnerově ulici. Inu, zajisté mají volení zástupci lidu, či úředníci, pro své rozhodování své důvody. Škoda, že je lidu neřeknou.

Ráno a potom (13. 12. 2004)

Když jsem dočetl Místní kulturu a zapsal si, co všechno mám dnes udělat, šel jsem pro chleba. Radujíc se, že žena spí a nejsem kontrolovatelný, oblékl jsem si páskové sandály. Jsou bílé, zdravotnické a při nazouvání se nemusím ohýbat. Neohýbám se rád. Však taky se mnou moc lidí nemluví. Pan starosta mi, kupříkladu, někdy nepodává ruku. Přemýšlel jsem, jak moc mi to vadí. Moc ne. My, co spolu mluvíme, se podáváním ruky nemusíme o ničem ubezpečovat a pokud si ji podáme, tak i stisknem. Žabí podání studí.

I se svými berlemi předešel jsem jednoho chodce, což zdálo se mi podivné. Ale pak jsem se začal smát. Vždyť mám šest končetin. Kdo má v půl šesté ráno v prostředku prosince v Jitčíně šest končetin? Pan pekař jedl paštiku a nepřikusoval nic. Chleba je tady za deset, partyový a ještě teplý.

Doma jsem si dal kostkované bačkory předeřít na radiátor. Když je pod nulou, nosí válenky i sovětští bezdomovci. Pardon, ruští. Žena měla zase pravdu. Ale říkat jí to nebudu. Udělal jsem si čaj Earl gray. Vzal sem si kulicha, otevřel okno, aby se mi okysličil mozek, naladil nejpěknější písmo Comic San MS a začal psát tenhle fejeton.

Škola Bodláka a Pampelišky ve Veliši uspořádala na stříbrnou neděli Výtvarnou dílnu. Pozvala paní Míšu Schöbel. Ta má v krabicích spoustu prkenných polotovarů jako jsou rámečky, jakoby krmítka, sněhuláky, všelijaké figurky, ubrousky, barvy, lepidla a další věci, které jsem nestačil uvidět. Před vánocemi jezdí po kraji a pořádá dílny. Nevím, jestli jen ta Velišská se jmenuje Petrklíč.

Třída byla plná. Na stolech byly všechny ty věci, okolo děti, maminky a paní starostka. Tatínky viděl jsem jen dva. Koukali po těch maminkách. Všichni už byli od barev a lepidel. Já jsem koukal po všech. Když si kdokoli z dílny vybral, co bude výtvarničit, zeptala se paní Míša pro koho a do které místnosti dílo dělá. Pak poradila barvy a technologii. Ale stejně se každý musel napálit nejdříve sám. Květovaný ubrousek se musí natírat od prostředka, aby se nezkrabtil. To chce grif. Grif není zadarmo. Bylo pěkné podívání, jak mnozí vystrkují špičku jazyka, aby se soustředili. Velcí i malí. Jedna paní namočila štětec do čaje, místo do barvy. Paní Míše, když se skláněla nad výtvarníky, byl vzhled u pase vidět okraj kalhotek. byly bílé. Všiml si toho i ti tatínkové.

Jedna holka chystala dělat sněhuláka. Poradil jsem jí, že musí být červený. Divně na mne koukala. Vysvětlil jsem jí, že to je sněhulák na kterého zlý kluk házel rajčata. „Nestačil by kečup?“, zeptala se. Děti jsou dnes vnímavé.

Protože se mi líbila mimika paní Míši, zeptal jsem se, zda si dovedeme pohlídat tu hranici vkusu a pozoroval ji. Udělala ten svůj úsměv - neúsměv a řekla: „Hranice vkusu je v každém z nás. Já můžu jen poradit.“

Začal jsem se loučit – obcházel a vinšoval Nový rok. Najednou jsem dostal pusku. Bezva. Na pět podání rukou jedna pusa. To se vyplatí, budu obcházet hodně žen.

Cestou z kopce z Veliše všimnul jsem si, jak mi šmajdá přední kolo. Nestačil jsem si povšimnout,

že drobně prší. Neboť jsem přemýšlel o jednoduchosti. Taky o tom, že dárek vlastnoruční může i překročit hranici vkusu. Stejně bude jeho hodnota daleko vyšší, než kupovaného.

Líbí ...

Vendula Hlavatá a Daniela Malá z Bystřice jsou studentky. Ačkoli jim do maturity ještě nějaký čas zbývá, jsou už režisérkami, scénografkami, scénáristkami. S dvaadvaceti bystřickými dětmi připravily muzikál Mrazík. Nejmladší z herců chodí do druhé, nejstarší do deváté třídy. Jmenují se Bystřičáček a jsou už ostřílení, protože loni hráli Popelku. Pravda, ne všichni herci odevzdali práci profesionální. Ivan byl vůči Nastěnce tuze chladný, některé malé holky pokukovaly při taneční vložce po sousedkách aby věděly která noha jde nahoru... Ale sál byl nabitý a potlesk na otevřené scéně konal se mnohonásobně. A to už bylo 29. prosince v Bystřici druhé představení.

literární PROCHOROVINY příloha

Vizitka

Nejede. Nejede vůbec nic. Kdo by taky po desáté večer někam jezdil. Ale přece vlak kdysi Kdysi. Do hotelu ne. A proč ne? Co jsou nějaké tři stovky? Tři? Kdysi. Já se toho proletářského komplexu nezbavím. Moje maminka nikdy nespala v hotelu. Vlastně jednou, na výletě. Ale stejně neusnula. Takže vlastně nespala.

Nádražní hospoda. Dva obsazené automaty, vrchní klimbá už teď. Znechuceně točí desítku - to bude jistě kšeft, řekne si, takový zákazník. Cožpak je to na mně vidět? Zavírají v jedenáct. A pak? Pivo je zvětralé, i když ho točil přede mnou. V téhle hospodě nemůže ani být jinak. Pivo je půlhodina. Do pěti ráno zbývá ještě šest hodin. Příšerně studená čekárna. Takže vlastně dobře, že je zavřená... .

„Nekoupíš mi panáka? Já ti za to venku ... „

Kolik má vlastně člověk zubů? Tedy, kolik jich má mít? Téhle dámě jich chybí víc než polovina. Ty zadní, bez těch se člověk obejde, ale když chybí zároveň jednička i dvojka nahoře... . Proč bych si měl myslet, že se na mne usmála? A proč by se na mne měla usmívat? Jistě že se usmála. Jak bych mohl vědět, které zuby ... Úsměv za panáka. Profesionální úsměv. Jako ta krásná holka tenkrát v bance. Ještě se zeptala - co pro vás mohu udělat?

Klid za panáka. Sedne si k vedlejšímu stolu. Za velký rum. Nábožně zvedá sklenku, přivoní, to gesto se mi líbí, pomalu usrkává. Šetří. Má dost času, než ji vyhodějí. Oba máme čas. Nějak se mi nedaří nekoukat k jejímu stolu. Kam taky jinam koukat? Pingl by mne nejradši zavraždil, hráči mají své starosti. Na nich nic není zajímavého.

A na ní? Snažím si vymyslet, kde žije. Zdalipak si po sobě ráno stele peřinu? Blbá otázka... Jistě bývala pěkná holka, z té postavy se to ještě pozná. Když ještě měla zuby.

A je to tady: začínám si vymýšlet její příběh. Vymyslím, v hlavě zafixuju a půjdu si ho k ní ověřit. Za panáka. Já panáka, ona panáka Nakonec třeba i budu mít kde přespat

Vole!

„Pane vrchní, platím!“

Na ulici ani živáček. Kličky ulicemi ke kraji města. Tady ta křižovatka je dobře osvětlená, já spolehlivě vyhlížející, měl jsem to udělat už dřív. Jak prostě: někdo zastaví a pojedou. Daleko? Daleko. Ten, kdo zastaví, pojedou skoro tak daleko jako já.

První auto asi za pět minut. Samozřejmě nic. Pak dvě. Nevýhoda, bral bych je odděleně. A tak dále. Začínám hru - za každé auto kamínek. Bezva hra. Při chodníku dlouhá řada kamení, vedle zmrzlý blbec, kterého už postávání nebaví. Deset kroků tam, deset zpátky k prodlužující se frontě kamení.

Většina lidí v tomhle státě, na tomhle světě, nemá tušení, co znamená půlnoční město z pohledu beznadějného stopaře. Většina lidí by tady taky takhle nestála. Zhaslo poslední okno. Všichni spí, nebo souloží, nebo se převalují a přemejšlejší, co za ten den udělali blbě. Co za ten život udělali blbě. Já kupříkladu to, že tu stojím.

Nechala by mne Bezzubá přespat? Bylo by tam teplo. Byl by sex? Nééé, sex ne. Ale jiný ?

Zastavil. To opravdu kvůli mně?

Utíkám, aby si to nerozmyslel. V euforii ale stačím rozkopnout řadu kamení - aut.

Vystupuje žena, stačím si všimnout světlých dlouhých vlasů. Musí vystoupit, abych se mohl nasoukat na zadní sedadlo. Bezzubá měla taky dlouhé. Ale černé. Kde je teď Bezzubá? Daleko, opravdu jedou daleko, já snad s nimi tu noc přečkám. Je to možné?

Idylka. V rádiu hrají potiche a melodicky, sedadlo je plyšové, měkké, asi nějaké dražší auto, teplo. Pověděli jsme si kam jedu, stručně, věcně. Přestal jsem je zajímat. Oni mne vlastně taky. Muž a žena. Nevím jak vypadají, kam jedou, proč tam jedou. Mají drahé auto, on má sako, možná i kravatu. Její vlasy jsou přehozené přes opěradlo. Když projíždíme pod lampou, na chvíli zasvítí. Asi usnu.

„ ... proč se najedno zajímáš o mého bráchu. Přece jsi nikdy ...“

„Já se nezajímám o tvého bratra, mne zaráží, co to stojí peněz.“

„Ale to nejsou tvoje peníze ...“

„Jak to, že ne, jak to, tím pádem máš, máme o to míň.“

„Já mám míň a tebe se to netýká. ... A je mi jedno, že mám míň, k čemu mi jsou peníze v tomhle životě, v takovém ...“

„Takže paní by radši jezdila ve staré stodvacítce ...“

Debata mne přestala zajímat, debata mne otravovala. Leč, nedařilo se mi od ní oddělit. Auto - krabice, vlastně celá, ze které se nedá odejít. Vstoupils dobrovolně, snášej tedy dobré i zlé. Snáším. Kolik takových hádek v každém manželství... .

„Taky bych mohl zastavit, támhle v lese a vyhodit tě.“

„Vím, že toho jsi schopen. Ale neuděláš to, mám svědka.“

Mlčení. Přemýšlí.

„Seš coura, s těmi se jinak nezachází,“ potřeboval ji ranit.

„Ty víš dobře, jak to bylo. Byli jste zamčeni s tou ..., neměla jsem kam jít.“

Začalo mi jí být líto. Urážel ji. Z každé věty byl cítit úmysl ponížít ji. Byl hrubý, ona odpovídala tiše, nebo nechávala hrubosti bez odpovědi. To ho ještě víc dráždilo. Bylo mi trapně z toho, že všechno musím poslouchat. Z toho, že na mne neberou ohled. Upozornila ho na mne. Dost ošklivě dal najevo, že ho nezajímám. On mne taky ne. Ale byl jsem v té jejich krabici - věznici. Začínal jsem se dostávat i do jejich manželství: úspěšný kravatář, středně velký až vyšší šéf, síť pochlebovačů utvrzuje ho v jeho výlučnosti a on si na to zvyk. Je spokojený sám se sebou. Ona - už před svatbou věděla o svém omylu. Dítě na cestě rozhodlo. ...

„Pokračuj, pokračuj, jsem zvyklá.“ Došla mu slova, surově ji byl. Pěstí do paže, dlaní na tvář. Vzpřímil jsem se, chystaje zasáhnout, pak se zase posadil. Co zmůžu za jízdy? Přestal. Konat i mluvit.

Dlouho, předlouho jsme jeli potichu. On trochu zbrkle, ale spolehlivě řídil, ona plakala. Vytrvalým pláčem nešťastných žen. I když v kopcích, kterými jsme jeli, nebyla světla, poznal jsem to podle trhavých pohybu vlasů, které svítily. Bolavý ženský pláč.

Jemně, sotva znatelně jsem vlasy pohladil. Škubla sebou. Brzy se ale hříva za sedadlo vrátila. Po dlouhou dobu byl absolutní klid. Vztekoun se věnoval řízení, auto spokojeně vrnělo, nebyl žádný pohyb. Svět se zastavil ve šťastném okamžiku. Se zavřenýma očima vychutnával jsem si hebkost těch vlasů, která na prstech zůstala. Věděl jsem, že nejsilněji zůstal by mi ten vjem, kdybych teď vystoupil. Též jsem ale věděl, že musím Pohladil jsem vlasy znovu. Táhle, po celé jejich délce. Nebylo škubnutí, hlava se přikláněla za mou rukou. Řidič začal sám pro sebe odříkávat násobky jedenácti, recept proti usnutí. I proti vzteku. Svou ženu pro tu chvíli neznal.

Hladil jsem rameno, po paži podél dveří jela moje dlaň ke dlaní její. Uchopila mou pevněji, než se dalo u ženské očekávat. Až bolestivě se její nehty vtlačily do mé dlaně.

Opřel jsem čelo o opěradlo s vlasy před sebou. Majitel vozu se právě dostal k číslu 616.

Probudil jsem se, asi proto, že auto jelo po dláždění města. Města, kde jsem měl vystoupit. Pustila mou ruku, za okamžik jsme se setkali znovu. Do dlaně jsem dostal složený lístek.

Poděkoval jsem, oba řekli nashledanou. Zmačkaný lístek byla potrháná vizitka s adresou. Přečetl jsem si křestní jméno - Zuzana, vhodil vizitku do odpadového koše a pospíchal na autobusové nádraží. Budu-li mít štěstí, za hodinu budu doma. Těšil jsem se na čaj s mlékem. ***

Ještě před nádražím jsem se otočil a pospíchal zpět. Koš jsem našel bezpečně. Nenápadně, abych nevbudil pozornost, hledal jsem lístek očima. Pak jsem začal hrabat. Nic. Lidé se ohlíželi. V trafice jsem koupil noviny, rozprostřel je na mokrý trávník a vysypal koš. Pomalu, systematicky jsem přendával obsah z jedné hromady na druhou. Starý pán se postavil vedle mne a pozoroval mne. Pravá ruka se dotkla čehosi lepkavého, co stále ulpávalo na dvou prstech a dlani. Otíral jsem to vedle o trávu, marně. Starý pán se pořád díval, bez spěchu si roztáhl nad sebou deštník. Stále nic. Zbývala už jen malá nekontrolovaná hromádka. Poslední naděje. Nic. Vizitka, kterou jsem zahodil do koše, tam prokazatelně nebyla.

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník. Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín
tel. 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158

email: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín,

GENERALI POJIŠŤOVNA a. s.

Denisova č. 504 Jičín

tel, fax 493 523 024